

The Bra

Direcció: Veit Helmer **Guió:** Veit Helmer, Leonie Geisinger **País:** Alemanya
Durada: 90 min **Any:** 2018 **Gènere:** Comèdia dramàtica **Interpretació:** Miki Manojlovic, Paz Vega, Denis Lavant, Chulpan Khamatova, Maia Morgenstern, Irmena Chichikova, Boryana Manoilova **Música:** Cyril Morin (pel·lícula muda)
Fotografia: Felix Leiberger **Distribuïdora:** Marcos Elias Ruiz Sehara **Estrena a Espanya:** 31/07/2020
No recomanada per a menors de 7 anys
Sense diàlegs

SINOPSI

En Nurlan és el conductor d'un tren de mercaderies que cada dia travessa un suburbi de Bakú, on les vies de tren estan tan a prop de les cases que la locomotora sembla travessar els vestíbuls i els jardins. Diàriament, veu nens corrent, homes bevent te mentre juguen a escacs i dones estenent la roba pràcticament sobre els rails. Un dia abans de la seva jubilació, en Nurlan descobreix un regal inesperat: un preciós sostenidor de blanda blava d'un dels estenedors s'ha quedat enredat a la locomotora. Mogut per la curiositat, començarà a buscar la propietària d'aquesta peça per aconseguir tornar-l'hi. (sensacine.com)

CRÍTICA

Hi ha una preciosa absència de paraules sobre la qual es construeix *The Bra*. Sense diàlegs i sense sobreexplicacions, Veit Helmer se serveix únicament de les seves imatges (i d'un tractament del so realista que captura la quotidianitat de l'entorn rural) per explicar aquesta reformulació del conte de *La Ventafocs* que transita una fina línia entre el fetixisme i l'alliberament sexual.

La recerca que emprèn el conductor del tren, un home solitari que amb prou feines té relació amb els altres, és recollida per la càmera amb absoluta discreció, renunciant a qualsevol afany *voyeurista*. El cos de les dones no es retrata amb frivolitat ni exhibicionisme, al contrari: cada trobada mostra una manera diferent de relacionar-se amb la nuesa, alhora que destapa el món interior de cadascuna d'elles.

Enmig d'aquest univers íntim, cobra força la interpretació gestual d'un repartiment que es mou i comunica per l'espai amb naturalitat, i en el qual destaca Miki Manojlovic (el tenaç maquinista) i, en un paper secundari, un Denis Lavant on la seva gestualitat es converteix en el punt de fuga de les escenes que protagonitza.

Hi ha una acurada posada en escena que afavoreix l'harmonia i la delicadesa dins el pla i que s'aprecia, sobretot, en els colors tènues entre els quals destaquen aquells més vius de la llenceria o les bucòliques panoràmiques de la vila travessada per les vies d'un tren (un gag visual que renuncia a part de la seva comicitat per afavorir l'aspecte més tendre del relat). En aquest sentit, hi ha certa bellesa (màgica, senzilla, honesta) en les imatges, una atracció que de manera inesperada es va apoderant de la narració, una conquesta del que és visual en un espai lliure del que és verbal.

Aquest és, potser, l'aspecte més rellevant d'una cinta de subtils contrastos, de veritats revelades i de trobades rellevants que, en definitiva, aposta per la senzillesa. Una pel·lícula sincera el valor de la qual es troba en la seva ingenuïtat, en la seva mirada innocent i sense prejudicis; valors que, avui dia, semblen estar en perill d'extinció.

Cristina Aparicio – caimancuadernosdecine.es